
Kruh věrných

Cian se mohl potřhat smíchy. Hoyt se naopak tři dny potil a trápil, než se mu podařilo kouzlo zrušit, bratr se tím odmítl zabývat.

Už se přece jako osel narodil. Jen jsme mu dopřáli jeho skutečnou podobu.

Od dvanácti let se Cian víc než o kouzla zajímal o zbraně. Což bylo dobře, dumal Hoyt u hořkého čaje. S kouzly stejně zacházel nezodpovědně, kdežto s mečem jako skutečný kouzelník.

Ani ocel, ani kouzla ho nakonec nedokázaly zachránit.

Hoyt se narovnal a klepal se zimou i u ohně posíleného rašelinou. Venku ještě doznívala bouře, déšť zaléval střechu nad jeho hlavou a šuměl ve větších okolního lesa.

Nic jiného, ani zvíře, ani jiná hrozba, se neozývalo. Byl tu docela sám se vzpomínkami a lítostí.

Tu noc se měli s Cianem vydat do vesnice. Jenže se opět zabral do práce a neměl na pivo chuť. Vlastně ani na lidi a venkovskou zábavu.

Netoužil po ženě, Cian naopak téměř pořád.

Kdyby se nechal přemluvit a jeden mizerný večer nepracoval, Cian mohl žít. Ten démon by jistě nepřelstil oba najednou. On by určitě vycítil, co je to stvoření zač, i navzdory kráse a svůdnosti.

Cian by s ní neodešel, kdyby měl po boku bratra. A jejich matka by teď nemusela plakat. Nekopali by hrob a při Bohyni, tělo, které pohřbili, by znovu nepovstalo.

Kdyby jeho kouzla dokázala vrátit čas, vzkřísil by tenhle jediný večer a chvíli, kdy se rozhodl dát přednost práci před svým bratrem.

„K čemu mi to je? K čemu mi jsou moc a kouzla, když jsem nedokázal ochránit to, na čem nejvíc záleželo. Ztratit je všechny!“ vykřikl a mrskl hrnkem na druhou stranu místnosti. „Do pekla s tím! Bohové i víly, byl jako naše světlo a vy jste ho uvrhli do tmy.“

Hoyt dělal vždy, co měl a co se od něj očekávalo. Musel zapomenout na mnoho drobných potěšení, aby měl čas na práci. A ti, co ho obdarovali touto mocí, se k němu postavili zády, když šlo o bratrův osud.

A to nezahynul v bitvě, ani mocí čistého kouzla, ale srážkou se zlem nepředstavitelné síly. Tohle tedy získal za všechno svoje snažení?

Napřáhl ruku k ohni a plameny se zasyčením narostly. Rozpřáhl obě paže a bouře nad jeho hlavou na chvíli zesílila tak, že vítr zakvílel jako týraná žena. Chata se otrásla pod nápořem ledového vichru, který pronikl dovnitř okny i dveřmi zakrytými kůži, shodil pár lahvíček a otočil několik stran v otevřené knize. Hoyt jako by zaslechl zlovolný chechtot.

Zatím ani jednou nevyužil svoje umění, aby škodil. Nikdy neuhýbal ze správné cesty a černou magii si ošklivil.

Možná by mu právě teď mohla pomoci najít znovu bratra a bojovat s bestii – zlem proti zlu.

S námahou vstal, ignoroval bolest v boku a přešel k lůžku, u něhož stál kufr uzamčený pomocí kouzla. Máchl pažemi, čímž zvedl jeho víko, a pak se sehnul pro knihu, kterou tam léta schovával.

Psalo se v ní o temných, nebezpečných kouzlech, jež využívala lidskou krev i bolest k dosažení pomsty, moci a projevů lačnosti, popírajících všechna dobrá předsevzetí.

Knihy byla těžká, horká v jeho ruce a sváděla k otevření. *Jen si vezmi, vezmi si vše.* Copak jste lepší než ostatní? Nebo spíš jen živoucí bohové, co mají nárok na všechny požitky?

Jsme přece nad zákony a pravidly, máme právo na cokoli.

Hoyt cítil, že se mu krátí dech, protože dobře věděl, co se může stát, pokud si vezme, čeho se nikdy nechtěl ani dotknout. Nezměrné bohatství, ženy, nevylovitelnou moc, věčný život. Pomstu.

Stačilo vyslovit několik slov, aby zapudil dobré a spojil se ze zlem. Po zádech mu začal stékal lepkavý pot, zatímco na něj z tisíce stran hadí jazyky syčely:

Jen ber, ber, ber.

Před očima se mu zatmělo a náhle si vybavil pohled na bratra, jak ho našel ležet v blátě u cesty. Krev z rány na hrdle utvořila kaluž, další mu potřísnila rty a zdál se tak bledý, tak neskutečně bledý ve srovnání s temnou barvou krve.

Cian nečekaně otevřel oči, modré, živoucí. Bylo v nich tolik hrůzy a bolesti. Upřel je prosebně na Hoyta.

„Zachraň mě. Jen ty to dokážeš. To není smrt, k čemu jsem odsouzený. Je to víc než peklo a utrpení. Pomoz mi zpátky. Zkus pro jednu nepočítat, co to bude stát. Nechceš přece, abych v tom ohni zůstal navěky. Ve jménu naší společné krve, Hoyte, pomoz mi.“

Hoyt se zachvěl. Ne chladem nebo vlhkostí, jež se držely ve vzduchu, ale ze závatě na ledové hraně, na níž se ocitl.

„Dal bych ti svůj život, kdybych mohl. Přisahám na všechno, čím jsem, přijal bych tvůj osud, kdyby byla taková volba. Ale tohle udělat nemůžu. Ani pro tebe ne.“

Zjevení před jeho očima chytlo vysokým plamenem a ozval se nelidský řev. Hoyt v návalu zoufalství mrštil knihou zpět do kufru a z posledních sil ho zajistil kouzlem. Teprve pak se zhroutil na zem a schouklil se do klubíčka jako dítě, které už nic nemůže utěšit.

Možná usnul a zdál se mu sen, a když se probрал, bouřka byla pryč. Do místnosti pronikalo světlo, jež sílilo a začalo ho pálit do očí. Zamžoural a sykl bolestí, jak zlomená žebra protestovala, když se chtěl posadit.

Uviděl proud hřejivého zlatavého, růžového a bílého světla, ucítil vlhkou půdu a také kouř z dohořívajícího ohně.

Pak v tom světle zahlédl obrys, ženské tělo, a vytušil nesmírnou krásu.

Tohle nebyl démon bažící po krvi.

Zařal zuby a zvedl se na kolena. Stále ještě cítil žal a zlost, přesto sklonil hlavu.

„Má paní.“

„Dítě moje.“

Světlo jako by se před ní rozestupovalo. Vlasy měla rusé jako bojovnice a splývaly jí po ramenou v těžkých vlnách. Očima zelenýma jako mech v hlubokém lese na něho soucitně pohlédla. Byla oblečená v bílém rouše se zlatým lemováním, jak příslušelo jejímu stavu, a přestože šlo o bohyni boje, nenosila brnění ani meč.

Jmenovala se Morrigan.

„Bojoval jsi dobře.“

„Prohrál jsem. Ztratil jsem bratra.“

„Opravdu?“ Přistoupila blíž a podala mu ruku, aby mohl vstát. „Zůstal jsi věrný přísaze i navzdory obrovskému pokušení.“

„Mohl jsem ho zachránit.“

„Ne.“ Dotkla se jeho tváře. Cítil, jak z ní sálá horkost. „Ztratil bys jeho i sebe. Věř mi. Položil bys za něj život, ale duši bys mu nevrátil. Máš velký dar, Hoyte.“

„Co je to za dar, když neochráním ani svoje blízké? Copak bohové žádají takové oběti, aby nevinní zbytečně trpěli?“

„Bohové ho nezatratili. Nebylo na tobě, abys ho zachránil. Obětí bude třeba, protože se chystá velká bitva. I nevinní budou prolévat krev. Byl jsi vybrán pro velký úkol.“

„To po mně chceš, má paní?“

„Ano, je to důležitý úkol pro tebe a další. Největší a nejdůležitější bitva. Boj dobra se zlem. Budeš muset nabrat síly a shromáždit bojovníky.“

„Toho nejsem schopen, to nedokážu, já... Bože, jsem tak vyčerpaný.“

Zhroutil se na kraj lůžka a schoval hlavu v dlaních. „Musím navštívit matku a říct jí, že jsem selhal a jejího syna nezachránil.“

„Ty jsi neselhal. Dokázal jsi vzdorovat temným silám, a proto jsi povolán nést tuto standartu a využít schopnosti, které máš, abys potlačil zlo, které jinak zničí svět. Setřes ze sebe sebelítost!“

Po těchto příkrých slovech zvedl hlavu. „I bohové snad znají žal, má paní. Dnes v noci jsem zabil svého bratra.“

„Zabil ho netvor už před týdnem. To, co sletělo z útesu, nebyl tvůj Cian, a ty to víš. Ale on přesto... pokračuje.“

Hoyt se s námahou postavil. „On žije?“

„Není to život. Nemá dech, duši ani srdce. Má ale jméno, které se zde nevyšlovuje. Vampýr. Živí se krví,“ dodala a ještě o krok přistoupila. „Loví lidi, bere jim život, anebo hůř, ty co zabije, mění v sebe. Tak se množí, Hoyte, jako morová rána. Nemá tvář a musí se schovávat před sluncem. S ním musíš bojovat, s ním a s dalšími démony, kteří přicházejí. Je třeba se s nimi utkat na slavnosti Samhain. A je nutné zvítězit, protože jinak tenhle svět a další, které ještě neznáš, zaniknou.“

„A kde je najdu? Jak s nimi mám bojovat? Z nás dvou byl bojovník Cian.“

„Musíš odsud odejít na jiné místo a pak ještě na další. Někteří za tebou přijdou sami, jiné vyhledáš. Čarodějkou, učence, toho, co mění podobu, a toho, kterého jsi ztratil.“

„Jen pět? Šest bojovníků proti armádě démonů? Má paní...“

„Kruh šesti,“ odpověděla. „Tak silný a nezlomný jako ruka boží. Až vznikne, mohou se formovat další. Ale tahle šestice bude moje armáda, ta uzavře kruh. Budeš učit a budeš učen a získáš větší moc než všichni dohromady. Měsíc na hledání, další na přípravu a poslední na poznání. K bitvě dojde o Samhainu. Ty, dítě, jsi můj první.“

„Chceš, abych opustil rodinu, která mi zbyla, když ta věc, co mi zabila bratra, si pro někoho z nich může přijít?“

„Věc, co ti zabila bratra, vede síly zla.“

„Dnes jsem ji zranil. Způsobil jsem jí bolest.“ Vzpomínka na tu chvíli v něm rezonovala jako pomsta.

„To ano, dítě, ale je to jen první krok na jiné místo, do jiného času a k té bitvě. Ona už je tebou poznamenaná a až přijde čas, vyhledá tě.“

„Kdybych ji našel teď, mohl bych ji zničit.“

„Nemohl. Je mimo tvůj dosah, nejsi připraven jí čelit. Mezi těmito časy a světy roste její řízení tak, že ji nasytí jen krev celého lidstva. Dočkáš se svojí pomsty, Hoyte,“ dodala, když se zvedl, „pokud ji porazíš. Musíš ale cestovat velmi daleko. Budeš i trpět a já s tebou, protože tvou bolest ucítím, vždycky jsi byl můj. Myslíš, že tvůj osud a tvoje štěstí pro mě nic neznamenají? Jsi moje dítě stejně, jako jsi syn své matky.“

„A co má matka, paní? Otec, sestry a jejich rodiny? Bez mé ochrany mohou být prvními oběťmi bitvy, o níž mluvíš.“

„Na bitvu dojde, ale oni budou stát stranou.“ Rozpřáhla paže. „Láska vůči tvé rodině je součástí tvé moci a já nechci, aby ses jí vzdával. Nedokážeš uvažovat jasně, dokud nemáš jistotu, že jsou v bezpečí...“

Zaklonila hlavu, pozvedla ruce výš a nastavila dlaně. Pak se zem pod jejich nohama mírně zachvěla, a když se Hoyt podíval nahoru, viděl, že z temné oblohy začaly padat hvězdy. Morrigan chytala jejich ostré světlo do dlaní, v nichž se měnilo v ohýnky.

Srdce se mu v bolavém hrudníku prudce rozbušilo, když začala odřikávat ta slova a vlasy kolem ozářené tváře jí vlály.

„Stvořené bohy, světlem i nocí. Symbol a štít, prostý a pravdivý. Pro víru a věrnost, dárek pro vás. Jejich kouzelný život za prolitou krev, tvou a mou.“

Hoyt ucítil v dlani prudkou bolest. Zadíval se na ni a spatřil krev. V těch jejich dlaních dál hořel oheň.

„Tak ať je to navždy. Ať je požehnán ten, kdo nosí Morriganin kříž.“

Ohýnky zmizely a místo nich držela bohyně v rukou stříbrné křížky. „Vysvětlí jim, že je musejí nosit od narození do smrti. Pak budeš mít jistotu, že jsou v bezpečí, až odejdeš.“

„A když udělám, co chceš, ušetříš mého bratra?“

„Chceš snad smlouvat s bohy?“

„Ano.“

Usmála se jako matka na dítě, které ji pobavilo. „Jsi vyvolený, Hoyte, právě proto, že takhle uvažuješ. Teď tohle místo opustíš a najdeš všechny, co jsou třeba. Svedeš je dohromady a připravíte se. Bude se bojovat mečem i kopím, zuby, nehty, rozumem i lstí. Pokud zvítězíte, svět se vrátí do rovnováhy a ty budeš mít, po čem jsi toužil.“

„Jak se bojuje s vampýrem? Už jednou mě porazila.“

„Musíš studovat a naučit se to,“ odpověděla. „Nejlíp od někoho jejího druhu, od toho, koho stvořila, kdo patřil k tobě, než si ho vzala. Nejdřív musíš nalézt svého bratra.“

„Kde?“

„Nejen kde, ale kdy? Pohlédni do ohně a uvidíš.“

Ocitli se v jeho chatrči a stáli před ohništěm. Plameny v něm náhle vzrostly a podobaly se věžím. V nich pak Hoyt zahlédl velké město a uslyšel jeho zvuky a hlasy, kterým nerozuměl. Po ulicích z nějakého kamene spěchaly tisíce lidí a vedle nich proudily nějaké stroje.

„Co je to za místo?“ zašeptal překvapeně. „Co je to za svět?“

„Jmenuje se New York a je téměř tisíc let vzdálené. Zlo v té době stále chodí po světě, stejně jako nevinnost a dobro. Tvůj bratr už žije velmi dlouho, celá staletí, to by sis měl pamatovat.“

„Je snad bůh?“

„Vampýr. On tě musí učit a pak bojovat po tvém boku. Bez něho nemůžeš vyhrát.“

Tak obrovské město, pomyslel si. Budovy z kamene a stříbra, vyšší než všechny katedrály. „Bitva se má odehrát na tomhle místě? V tomhle New Yorku?“

„Dozvíš se, kde to bude a také jak. Poznáš to sám. Teď se musíš připravit a vzít si s sebou, co potřebuješ. Také se zastavíš u své rodiny a dáš jim tuhle ochranu. Pak se musíš rychle rozloučit a odjet do Dance of the Gods. Budeš

potřebovat svoje schopnosti a moji pomoc, aby ses tam dostal. Najdi bratra, Hoyte. Je čas svolat kruh.“

Probudil se u svého ohniště, zabalený do přikrývky. Ihned pochopil, že nešlo o sen, protože v dlani s trochou zaschlé krve svíral stříbrné křížky.

Ještě před svítáním sbalil knihy a lektvary, také pár ovesných placek a med. Pak osedlal koně a pro jistotu ještě obalil domek ochranným kouzlem.

Vrátí se sem, slíbil si. Najde bratra a tentokrát ho zachrání, ať to stojí, co chce.

Když se na obzoru objevilo slunce, vydal se na dlouhou cestu do An Clar, kde bydlela jeho rodina.